

Terrainkørsel

Billede 49-2

Billede 50

Billede 51

Billede 52

Billede 53

Billede 54

Som nævnt dyrkede vi meget øvelser i terrainkørsel, og Nordoer Heide var det ideelle sted for os til det formål. Jeg kørte derfor en gang om ugen ud med beredskabsholdet og når det var første gang for et hold gav jeg en mindre opvisning i hvordan man klarede stigninger og fald både i min Jeep (Se billederne 49-2, 50 og 51) og på Ariel motorcyklen (Se billederne 52 og 53). Det vakte selvfølgelig megen morskab, når oversergenten måtte bide i græsset (Se billede 54).

Det gik som regel godt og korporalerne lærte efterhånden at læse terrainet krav om hastighed og gear. Når jeg havde vist dem, hvordan var ordren ellers: "Enkeltkolonne efter mig" og efter en times tid var alle så trætte, at vi vendte næsen hjem til kasernen og den nu påkrævede rengøring og efterspænding af køretøjerne. Men så fik vi Nimbus og så var det morsomme ellers overstået, i hvert fald for korporalernes vedkommende.

Billede 55

Billede 56

Billede 57

Billede 58

Disse tunge stive maskiner med deres lavtsiddende bundkar var absolut uegnede i terrainet.

Og korporalerne både bandede og græd deres modige tårer, når de gang på gang måtte halvvejs slæbe motorcyklerne gennem de sandede strækninger. Og endelig var der den store forskel, at når man væltede med en Ariel, rejste man den blot op, startede og kørte videre. Når man væltede med en Nimbus, blev man liggende til nogen hjalp til med at få maskinen fjernet. (Se billederne 55, 56, 57 og 58). Og så skulle man være heldig, hvis ikke man ønskede at få en eller anden skade på benet.

Det skal måske lige nævnes, at vi af og til hentede lidt middagsmad på heden også. Der fandtes et utal af vilde kaniner og når man ved aftentid listede rundt i en åben Jeep var det let at skyde dem med salonriffel, når man var hurtig. Kaninerne var ikke mange sekunder om at finde deres huller

